

Nagrada Marin Držić

Hrvatska drama 2025.

Anita Čeko
Mia Laura Jurčić
Filip Jurjević
Lucija Klarić
Mihovil Rismondo
Zrinka Zoričić

Zagreb, 2026.

KAZALO

Nagrada za dramsko djelo "Marin Držić" 2025. – obrazloženje nagrada Stručnog povjerenstva	7
Anita Čeko <i>U mojoj babi mjesec</i>	15
Mia Laura Jurčić <i>Tiha voda</i>	65
Lucija Klarić <i>Bez papira</i>	109
Filip Jurjević <i>Mravi</i>	231
Mihovil Rismondo <i>Pjesma Evrope</i>	281
Zrinka Zoričić <i>Sve je istovremeno</i>	347
Bilješke o autorima/autoricama	401
Nagrada za dramsko djelo "Marin Držić" – nagrađeni 1991-2025.	405

Anita Ćeko

U mojoj babi mjesec

oŕujak 2026.

lica:

baba Gojka (85)

unuka (35)

glas bebe djevojčice

glas doule – Irina, žena između 40 i 50 godina

glasovi prijateljica – žene između 30 i 70 godina (Marta, Ane, Klara, Ružica, moja sestra Jelena, Lana, Lidija, Tanja, Anja, Ivna, Ivana, Mare, Eva, Maja, Lucija)

glasovi medicinskog osoblja – žene i muškarci (medicinske sestre, ginekologinje stažistkinje, ginekologinja, primarius ginekolog/ginekologinja, babica Monika, babica u boksu do)

glasovi cimerica – žene reproduktivne dobi (Lukrecija, Paola, Irena, Silva, žena u boksu do)

glasovi babinih žena – žene starije od 60 (Joza, kuma Zeka, Mila Mašina, Neva, Garica)

* Napomena: svi glasovi, osim bebe djevojčice, mogu biti tretirani kao KOR ŽENA koji na scenu dolazi već na samom početku i cijelo vrijeme biva prisutan na njoj

Wim Wenders, na pitanje zašto snima filmove:

Pa zato što... Nešto se dogodi, vidimo kako se to događa, snimamo dok se događa, kamera promatra, čuva snimljeni materijal i onda možemo sve iznova promatrati. Toga više nema, ali mi to možemo i dalje promatrati. Istina o egzistenciji te stvari nije izgubljena. Kamera je oružje protiv tragedije svih stvari, protiv činjenice da one nestaju.

Susan Sontag, na pitanje zašto piše dnevnik:

U svom dnevniku ne samo da se izražavam otvorenije nego što bih to mogla s bilo kojom osobom, već stvaram, samu sebe. Dnevnik je alat za moj osjećaj samosvijesti. Predstavlja me kao emocionalno i spiritualno neovisnu. Moj dnevnik nije samo zapisnik stvarnog, svakodnevnog života, nego u puno slučajeva nudi alternativu tom životu.

Michel Odent, porodničar:

Često govorim kako trudnice ne bi trebale čitati knjige o trudnoći i porodu. Njihovo vrijeme je previše dragocjeno. Neka radije gledaju u Mjesec i pjevaju svojoj bebi u maternici.

I. DIO

Ti si kuća

Bosna, proljeće, babina soba

Iz zemlje izrasli šafrani. Ljubičaste latice strše na livadama. Prije nego što stignem do kuća, izađem iz auta i uberem šafran pokraj puta. Kako mu skinem koju laticu, tako je poličem i zalijepim na nokat. Puna ljubičastih ticala držim volan i vozim uzbrdo.

Do babine kuće, otpast će mi svi nokti.

U sedmom mjesecu svoje prve trudnoće, u strahu od poroda, smrti i raspada, s kamerom i snimačem zvuka odlazim u Bosnu, ulazim u selo Podhum, koračam Megdanom, otvaram vrata babine kuće, penjem se u babinu sobu, liježem u babin bračni krevet, naslanjam svoje lice na babino rame, sklapam oči.

Baba me ljubi u glavu.

U strahu od poroda, smrti i raspada, u sedmom mjesecu svoje prve trudnoće u babinoj sobi rastvaram crni masivni tronožni stativ, pričvršćujem na njega kameru, palim je, na malom ekranu vidim: baba sjedi na krevetu, češlja se i gleda u ogledalo na zidu. Stisnem REC.

Baba pogleda u kameru. Pogleda u mene, nasmije se.

U sedmom mjesecu svoje prve trudnoće, u strahu od poroda, smrti i raspada, u *zoom* snimač stavljam AA-baterije, spuštam snimač na noćni ormarić, upalim ga, mikrofon pomaknem prema babinom uzglavlju.

Baba zakopčava gumb na košulji.

U sedmom mjesecu svoje prve trudnoće odlazim napraviti ono za što godinama znam da moram prije babine smrti: kamerom zabilježiti babu. Činjenica da u meni raste biće, činjenica da osjećam pokrete tog bića, činjenica da biće treba za dva mjeseca izaći iz mene, činjenica da me strah kako ćemo i biće i ja proći kroz porod, činjenica da se pitam jesam li sposobna brinuti o novom životu, hoću li imati kapaciteta voljeti ga, hoću li znati ostajati uz njega, sve te činjenice uzele su mi ruke, spremile opremu u torbu, otključale auto, posjele me za volan i odvezle k njoj.

– U šta si se ti upetljala...

– Kako, šta?

– To snimaš, boriš se s otim...

– S ovim stvarima?

– Nosiš, vadiš...

– Gušt mi je. A i oču te sačuvat.

– Ko će mene?

Zaborav, babo. I mene. I tebe. I moju malu.

– Samo ću zatvorit...

– Spusti i rolete ako ti smetaju.

– Ne smetaju. Namisti se. Kako god ti paše.

– Evo.

– Možeš i skroz leć, pa na bok.

Iznad babine glave mrtvi.

Crno-bijeli.

Slika zdesna, babini mater i ćaća.

Oboje u krupnom planu pogleda uperenog u objektiv.

– Znaš ti njeno ime?

– Jakovica.

– Dobra žena bila.

Kad za mene kažu: *šta si ti dobra, baš si dobra, baš je dobra*, dođe mi da isplazim jezičinu, krenem vrtjeti glavom, urlikati, skakati, razbacivati udove na sve strane.